

Hana Pinknerová
Adéla Jaworek

*Advent
ve starém domě*

Advent ve starém domě

Hana Pinknerová
Adéla Jaworek

Advent
ve starém domě

karmelitánské
nakladatelství

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Pinknerová, Hana, 1963-

Advent ve starém domě / Hana Pinknerová, Adéla Jaworek. – V Praze :
Karmelitánské nakladatelství, 2023. – 175 stran

Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o.

ISBN 978-80-7566-515-7 (brožováno)

* 821.162.3-32 * 27-565.2 * 27-565.3 * (0:82-32)

– advent

– Vánoce

– české příběhy

821.162.3-3 - Česká próza [25]

© KatMedia, s. r. o., Praha, 2023

ISBN 978-80-7566-515-7

Adventní těšení

Advent byl pro naši rodinu vždy důležitým obdobím. Hlavně pro nás tři holky: maminku, mě a mou mladší sestru Adélu. Byl plný nedočkavého těšení se, spřádání plánů na dárečky, uzavírání spikleneckých paktů – my dvě dáme dárek té třetí, s tou třetí se zase domluvíme na společném překvapení pro tátu...

Vánoční úklid jsme doma nikdy moc neprožívali, ale zdobení bytu a pečení cukroví ano. Vůně vanilky, skořice, horké čokolády a perníku se rozlila do celého bytu, k tvarování vanilkových rohlíčků či lineckých koleček jsme si pouštěly stará cédéčka Sester Steinových, Čechomor nebo třeba hity Franka Sinatra. Tatínek občas prošel kuchyní, přijal nabízené ochutnávky všeho, co už bylo hotové, a nadšeně chválil naše kuchařské umění.

Když jsme byly maličké, maminka nám vyrobila rozkošný adventní kalendář – sedm látkových pytlíčků z různých krásných látek zavěšených na šatní ramínko – a každý týden všechny naplnila nějakými dobrůtkami. Každé ráno jsme si u snídane mohly jeden pytlík s překvapením otevřít. Chodily jsme k nim číchat, nenápadně osahávat, abychom odhadly, co v nich asi bude... Nikdy jsme ale ani jeden pytlíček neotevřely tajně předčasně, abychom si nezkazily ranní moment překvapení.

Když mi bylo čtrnáct a Adélce jedenáct, vyrobily jsme první adventní kalendář i pro rodiče. Nechtěly jsme jim kupovat klasický čokoládový, protože lacinou kakaovou hmotu by moc neocenili. Naše duševní i finanční kapacita stačila na čtyři dobrůtky týdně. Myslím, že jsme jim po domácnosti schovávaly bonbóny na střídačku se vzkazy a kresbičkami. „Kalendář“ sklídl od rodičů velké ovace a od té doby se každý rok snažíme trumfnout vždy ten předchozí. Přidaly jsme dobrot do čtyřiadvaceti, kromě sladkostí zařadily i voňavé svíčky, olejové kuličky do koupele nebo jiné roztomilosti, podle aktuální inspirace nebo našeho rozpočtu.

Adélka pak jednoho roku, když jí bylo asi osmnáct, psala povídku na pokračování – romantický příběh s dramatickou zápletkou. Myslím, že to na ni tehdy bylo velké sousto, zhruba v půlce přestala stíhat a doplňovat stále nové epizody, a tak jsme v půlce prosince přešly zase na čokoládové bonbóny.

S rodiči už několik let nebydlíme, obě jsme vdané, ale kalendářovou tradici v různých podobách stále udržujeme. Minulý rok Adélka dotáhla svůj starý nápad k dokonalosti: když jsem prvního prosince přišla domů z vánočního večírku, našla jsem na dveřích v ložnici viset červenou stuhu se čtyřiadvaceti texty poskládanými do malých obdélníčků připnutých červenými kolíčky. Každé ráno jsme si ještě v posteli s manželem dychtivě četli Adélčin příběh starého domu s hlavní

hrdinkou Alicí, která chystá Vánoce pro své nejbližší. Občas, vlastně docela často, jsem u čtení uronila slzičku. Ten starý dům je totiž náš dům, v každé postavě vidím rysy svých blízkých a sousedů, připomíná mi to příhody z dětství a vánoční atmosféru, kterou tak důvěrně znám. Jediné, nad čím váhám, je to, jestli v hlavní hrdince Alici vidím víc Adélky nebo víc maminky. A víte co – ono je to jedno. Adélka nám text dala jako adventní těšení, maminka ho s jejím svolením učesala a společně vám ho nyní předkládají pro potěchu z příjemného čtení, s nádechem adventní atmosféry a třeba i jako inspiraci. Vlastně vás holky zvou na návštěvu – k nám domů, do našeho starého domu.

Vítejte u nás doma!

Anna Křištofová

Gumouí meduúdcí jsou taky dobrý

1. 12.

Na kalendáři se skvělo datum prvního prosince a Alice vstala brzy. U ranní kávy si kontrolovala diář a znovu si přečetla motivační citát pro tento týden: *Najděte svou vášeň, něco, co dává vašim snům smysl a nutí vás vydávat ze sebe to nejlepší.*

Alicina vášeň planula zcela určitě především pro domácnost a rodinu, ale dnes byl teprve čtvrtek, a ona měla pocit, že pro tento týden ze sebe už to nejlepší vydala. Těšila se na klidný víkend. Alice se sama se sebou cítila docela spokojená. Jako manželka skvělého muže a matka dvou roztomilých dětí si připadala úspěšně. Dokonce i ve svém zaměstnání pomalu nacházela svou parketu, kdy se jí dařilo vybalancovat částečný úvazek se všemi jeho nároky a úskalími zároveň s vyzvedáváním dětí ze školy a školky, doprovázením na kroužky a společným rodinným životem. Manžel ji obdivoval a ona to věděla. Její sebejistotou jen vždycky otrásl, když se stalo něco nepředvídaného, vyno-

řil se někdo s mimořádnými požadavky nebo nároky a ona musela improvizovat. To jí nikdy moc nešlo.

Teď na začátku adventu se však cítila silná. Všechno to zvládne. Rozdělí síly podle svých perfektních plánů a kromě práce jistě dokáže i odpočívat. Byla si jistá, že jí pomůže její nový návyk. Přečetla si někde, že když má člověk víc práce, potřebuje udržet ve svém životě to nejpodstatnější, svůj vnitřní pokoj. Advent znamená vždycky víc práce a Alice se rozhodla, že nesleví ze své ranní půlhodinky. Před ostatními tomu říkala ranní tichá chvíle, sama pro sebe nazývala těch třicet minut časem s tátou. Jistě ne se svým tátou pozemským, ten už dávno nežil. Sedávala takto potichu v kuchyni s šálkem kávy a nějak neurčitě si představovala svého otce nebeského. Nechtěla mu dávat konkrétní podobu, jen věřila tomu, že on tam s ní je, a tento společný čas pro ni byl zdrojem síly do všeho, co ten den mělo následovat. Někdy se mu svěřovala, někdy o něco žadonila, nejčastěji seděla mlčky.

Ranní tichá chvíle uplynula a Alice vstala od stolu, aby se pokochala adventními kalendáři pro děti, které stihla včera dokončit dřív než v deset večer. Ušila dvacet čtyři pytlíčků z pestrobarevných

zbytků látek, některé ozdobila krajkou, některým ušila zapínání na ozdobný knoflíček. Látkové sáčky zavěsila na šňůrky, které uvázala v různých výškách na starobylé vyřezávané dřevěné ramínko na šaty. Vypadalo to perfektně. Dovnitř vkládala na střídačku čokoládičky, žvýkačky, lízátko, malá razítka nebo dokonce samolepky. Letošní Vánoce budu mít pevně v rukou, pomyslela si. Nebudu se hroutit z příprav jako loni. Všechno jsem si dopředu dobře promyslela a všechno bude bezvadně klapat, utvrdila se ve svém rozhodnutí.

Prostřela stůl k snídani a zaposlouchala se, zda děti i manžel už vstali. Manžel Karel si popěvoval v koupelně a z pokojíčku zaslechla cupitat své dva andílky, osmiletého Bruna a pětiletou Hedvičku. Děti vtrhly do kuchyně, samozřejmě hned objevily své adventní kalendáře, nadšeně pištěly, okamžitě se dobývaly do prvního pytlíčku a čokoládičku sluply dřív, než Alice stihla něco namítnout. Pro dnešek to nebudu řešit, usmála se pro sebe Alice a kochala se nadšenými tvářičkami svých dětí.

„Takové čokoládky bych mohla papat každý den!“ prohlásila nadšeně malá Hedvička.

„Vždyť taky jo, ty hloupá! Teď je budeme mít každý den až do Štědrého dne.“

K čemu si myslíš, že jsou tu pověšené ty další pytlíčky?“ usadil svoji sestru Bruno. Cítil se jako už zkušený starší bratr a dobře si pamatoval, jak to chodí. Hedvička se s překvapením zahleděla na kalendář. Úplně od loňských Vánoc zapoměla, jak takový adventní kalendář funguje.

„Možná bude v kalendáři občas i něco zajímavějšího než čokoládky,“ pokusila se Alice odvést pozornost od dobrůtek. Nechtěla by, aby sladkosti byly pro její děti nejžádanější odměnou, a tak do kalendáře dala také další drobné dárky a doufala, že to tak bude pro její děti ještě atraktivnější.

„Gumoví medvídci jsou taky dobrý,“ odvětil spokojeně Bruno a hrnul se ke stolu, aby se nasnídal.

Při snídani se Karel jen jakoby mimochodem zmínil: „Jo a ségra mi psala, že by přijela už 23. prosince dopoledne. Nevadí ti to, že ne?“ Alice zaťala zuby, aby hned nic neřekla. Jasně, takže všechno musím mít nachystané už den předtím, protože jakmile přijede Nina s dětmi, tak už opravdu nic neudělám. Snad mi tou dobou dají volno v práci, pomyslela si toužebně. Měla švagrovou svým způsobem ráda a chápala, že pro rozvedenou ženu se třemi dětmi musí být organizace Vánoc velmi náročná. Proto ji letos pozvali k sobě, aby byla rodina pospolu. Jenže Nina vždycky zabe-

re veškerý čas a všechnu pozornost, nemá se příliš k nějaké pomoci a její děti jsou bohužel celá maminka.

Přesto se Alice statečně usmála a manželovi odpověděla: „Nevadí, bude to prima. Třeba stihneme jít ještě na kluziště!“ Karel ji zlehka políbil na tvář a Alice už odváděla děti ven z bytu na cestu do školy a do školky. Bylo ovšem třeba se ještě dvakrát vrátit, protože Bruno si nechal rukavice a Hedvička si zapoměla svého malého medvídka, kterého si v kapsičce nosila s sebou všude tam, kde nemohla mít maminku. Bez něj by do školky prostě jít nemohla. Na chodbě domu potkali starou sousedku, paní Novotnou. Přicházela po schodech ke svému bytu a nesla si jako obvykle malý nákupní košík. Dnes si oblékla tmavomodrý kabát s kožešinovým límcem a na hlavu si nasadila roztomilý modrý klobouček.

„Tak co, děti, už jste si dnes otevřely adventní kalendář?“ vyptávala se zvědavě. Děti jí překotně odpovídaly a paní Novotná se zářivě usmívala. Dneska je nějak výjimečně veselá, pomyslela si Alice a zkoumavě si sousedku prohlížela. Byla by se s ní ráda zapovídala, aby zjistila, co hezkého se jí přihodilo, jenže čas je popoháněl do školy a školky, a tak si jen popřáli hezký den a vyrazili každý za svým cílem.

Isi můj anděl strážný

2. 12.

Sedmdesátiletá Edita Novotná zářila štěstím. Včera večer jí totiž volala snacha a opatrně se ptala, jestli by mohli strávit s rodinou Štědrý den u ní v jejím bytě. Má tak velký obývací pokoj, obrovský rozkládací jídelní stůl a příslušný počet židlí a oni se s přibývajícimi rodinnými přírůstky do bytu už pohodlně nevejdou, natož se stromečkem. Byli by s ní rádi na Štědrý den, ale babička už by se tam vůbec nevešla, tak jestli by jí to nevadilo, přijeli by oni k ní. Edita byla tak nadšená! Od smrti manžela ji neustále její děti zvaly k sobě na Vánoce, což sice od nich bylo krásné, ale Editu pak nic nemotivovalo svůj byt svátečně vyzdobit. Konečně bude moci pro někoho vystrojit Vánoce!

Vysoká statná dáma s bohatou hřívou bílých vlasů pomalu vystoupala po schodech nahoru do svého patra, v ruce si nesla noviny a sáček s pečivem k snídani. Tuhle ranní pochůzku si nechtěla nikdy odpustit, vyšla z domu za každého poča-

sí, aby si k snídani přinesla čerstvé pečivo a čerstvé zprávy. Byl to pro ni už tak samozřejmý zvyk, že o něm ani nepřemýšlela. Dával jejímu osamělému životu určitý řád. Hned ráno vyjít z domu znamenalo ve vhodný čas vstát, pečlivě se učesat, přiměřeně se obléknout, vypít si první ranní šálek kávy, napudrovat nos a použít decentní rtěnku, a tak hezky začít den.

Na své krátké cestě do obchodu s potravinami potkávala sousedky z okolních domů, paní listonošku s dopisy a skupinky dětí, které mířily do nedaleké základní školy. Bylo příjemné cítit se součástí toho všeho ruchu. Editě se zdálo, že doopravdy žije, když může na ulici potkávat známé, zdravít je a mávat pokřikujícím dětem. Její krásná tvář se snadno rozzářila úsměvem a lidé ji potkávali rádi. Když jednou měla chřipku a asi týden nevyšla z domu, vítali ji po těch dnech v obchodě s velkou slávou. Byla šťastná, že někomu chyběla, a toto vědomí ji posilovalo ve dnech, kdy byla zima nebo lilo, aby svou ranní pochůzku nevynechávala.

Na chodbě před svým bytem se na jednu kriticky rozhlédla. Jak je ta chodba špinavá! Dokonce i její bytové dveře mají na sobě prach a kolem kliky stopy špinavých prstů. To musí být snad ještě od léta, kdy se vracela domů ze zahrád-

ky a měla ruce špinavé od hlíny. To bude chtít pořádný úklid a také nějakou vánoční výzdobu, protože když zase jednou čeká hosty, musí být všechno, jak se patří. Odemkla byt, v předsíni si svlékla kabát a zula boty a zamířila rovnou do kuchyně postavit vodu na čaj. Při snídani si naplánuje všechno, co bude potřeba provést, a sepíše seznamy.

Po snídani otevřela velkou předsíňovou skříň a vyhledala krabici s vánoční výzdobou. Možná je ještě trochu brzy, pomyslela si, ale co, v obchodech mají vánoční výzdobu už od října. Opatrně vytahovala ozdoby a podrobovala je pečlivému zkoumání, aby žádná nebyla ani trošku prasklá, budou tu přece malé děti! Na dně krabice s ozdobami ležela pečlivě zabalená figurka andělíčka. Edita ji opatrně vybalila a hned se jí vybavily její nejkrásnější Vánoce v životě.

Bylo jí tehdy devatenáct let, běhala po malém městečku a sháněla rozinky do vánočky. Nikde je už neměli a byla kvůli tomu dost mrzutá. Ještěže měla navečer dostaveníčko se svým milým Josefem. Ten jí vždycky dokázal zvednout náladu. Potkali se v parku, už se šěřilo a Josef se odvážil vzít ji za ruku.

„Mám pro tebe dárek,“ řekl a potutelně se usmíval.